

Polszczyzna jest piękna

Gdy zmierzch zapada i gwiazdy mrugają
często poeci do pracy siadają.

W języku polskim swoje wiersze piszą
delektując się przy tym przedwieczorną ciszą.

W wierszach stosują piękne oraz liczne
podkreślające znaczenie środki stylistyczne.

Poeci często pisząc swe utwory,
aby oddać piękno stosują metafory.

Gdy chcą opisać szelest liści czy też szmer strumyka,
czy jak cisza dzwoni lub jak gra muzyka,
jak wodospad huczy, co się w lesie dzieje,
to wtedy stosują onomatopeje.

Jeżeli przedmiotom żywych cechy dają,
to animizacja – tak to nazywają.

Cechy ludzi mają rzeczy lub zwierzęta:
to personifikacja – o tym też pamiętaj!

Epitety mają przeróżne znaczenia,
są też eufemizmy oraz wykrzyknienia.

Jest tych środków różnych ilość całkiem spora:

homonim, synonim oraz anafora,
mamy hiperbolę, również porównania,
są też zdrobnienia i retoryczne pytania.

Polska nasza mowa ma zasad bez liku,
a wszystko to spisane jest w każdym słowniku.

Po polsku piszemy, po polsku mówimy,
polskimi wyrazami życie swe barwimy.

Słynne zdanie Reja wszyscy chyba znają,
że Polacy nie gęsi i swój język mają.

Inne teraz zdanie: każdy niech to przyzna,
że brzmi ono dumnie. Piękna jest polszczyzna!

Iga Turcza, klasa 7a

